

Ο Φώτης Χαραλαμπίδης σχολιάζει την ελληνική πραγματικότητα

Οι ίδιοι οι Έλληνες σπρώχνουν την Ελλάδα στην καταστροφή

Το χάος, η αναρχία και η ανευθυνότητα που επιδεικνύουν και αποδεικνύουν καθημερινά οι Έλληνες, οδηγούν την Ελλάδα με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Οι απεργίες, οι καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και υπηρεσιών, οι βανδαλισμοί, οι καταστροφές δημόσιας περιουσίας και το χάος στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, είναι σήμερα το κύριο χαρακτηριστικό στη χώρα. Η Ελλάδα αυτοκαταστρέφεται. Η χώρα που δίδαξε τη δημοκρατία και τον πολιτισμό, σήμερα "διδάσκει" την ανευθυνότητα και τη βάρβαρη επιβολή της κραυγάζουσας μειοψηφίας.

Δεν έχουν αντιληφθεί ακόμα ότι δεν είναι δυνατόν να συνεχίσει ο υπόλοιπος κόσμος να τους δανείζει και αυτοί να εξακολουθούν να ζουν με τα δανεικά, απολαμβάνοντας προνόμια και "τυχερά". Ναι, υπάρχει φοροδιαφυγή, αλλά αυτή δεν είναι τόσο πολύ εκτεταμένη στις μεγάλες επιχειρήσεις. Σχεδόν όλοι οι ιδιώτες και αυτοεργοδοτούμενοι φοροαποφεύγουν με... χίλιους τρόπους.

Το κύριο πρόβλημα της Ελλάδος είναι ο υπέρογκος δημόσιος τομέας. Στα 10 εκατομμύρια Έλληνες, το 1 εκατομμύριο τρέφεται από το Δημόσιο με υπαλληλική σχέση διαφόρων μορφών. Εκατοντάδες άλλες χιλιάδες είναι συνταξιούχοι (έστω κι αν... πέθαναν) και πολλές άλλες χιλιάδες δηλώνουν "ανάπηροι". Εκατοντάδες χιλιάδες, επίσης, είναι φοιτητές που παρακολουθούν (οι μισοί) μαθήματα στα Πανεπιστήμια, τα οποία προσφέρονται δωρεάν, με το κράτος να δαπανά δισεκατομμύρια.

Ποιοί έμειναν να δουλεύουν; Ακόμα και οι περισσότεροι αγρότες έχουν τους "Αλβανούς" τους, τους οποίους στέλνουν στα χωράφια και αυτοί κάθονται στα καφενεία.

Αυτή η νοοτροπία μπήκε, δυστυχώς, στο DNA του σύγχρονου Έλληνα. Και όσοι προσπαθούν να κάνουν έντιμα τη δουλειά τους, όσοι δεν κλέβουν, όσοι εργάζονται συνειδητά, συναντούν τη χλεύη και τη λαιμοδεία των υπολοίπων "έξυπνων". Φταίει πρωτίστως οι Έλληνες πολιτικοί. Τη μεγαλύτερη ευθύνη φέρει το ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του 1980 και αργότερα η διακυβέρνηση Κώστα Σημίτη και βέβαια η κυβέρνηση Κώστα Καραμανλή από το 2004 και μετά. Ο σημερινός πρωθυπουργός Γιώργος Παπανδρέου προσπαθεί να καθαρίσει το σταύλο του Αυγείου. Δυστυχώς, το μεγαλύτερο εμπόδιο στο

δρόμο του είναι το "βαθύ" ΠΑΣΟΚ, οι κρατικοδίαιτοι που βλέπουν να χάνουν τα προνόμια τους. Όμως, ούτε η Νέα Δημοκρατία του Αντώνη Σαμαρά φαίνεται να αντιλαμβάνεται τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Οι Γερμανοί είναι τα αφεντικά

Λύσεις δεν υπάρχουν, τουλάχιστον δεν υπάρχουν λύσεις άμεσης εφαρμογής, που θα μπορούσαν να δώσουν μία άλλη προοπτική στην κρίση. Τι υπάρχει; Το "ό,τι πεις αφεντικό!"

Μια μεγάλη αλήθεια, που δεν λένε ούτε οι μεν ούτε οι δε, είναι ότι η κρίση είναι έξω από τους χειρισμούς της ελληνικής κυβέρνησης. Όχι μόνο της σημερινής, αλλά και της οποιας μελλοντικής έρθει. Την κρίση την χειρίζονται εξ ολοκλήρου οι δανειστές μας και ειδικά οι Γερμανοί που είναι τα αφεντικά. Καλώς ή κακώς, αυτή είναι η πραγματικότητα. Και είναι άθλιο να αφήνεις να εννοηθεί ότι μπορείς να το διαπραγματευτείς. Να αλλάξεις τους όρους των αποφάσεων που παίρνονται. Τίποτα δεν μπορείς. Αυτοί κανονίζουν πριν από μας για μας. Και δεν το κάνουν γιατί μας συμπαθούν ή μας σκέφτονται. Όχι. Τα συμφέροντά τους προσπαθούν να περιφρουρήσουν. Να μη βουλιάξουν, δηλαδή, κι αυτοί στο βούρκο στον οποίο είμαστε χωμένοι ως το λαιμό - για να μη σου πω και πιο μέσα και τρομάξεις...

Να μη ζουν οι Έλληνες με δανεικά...

Το άλλο που δεν λέει κανένας τους είναι ότι αυτό που γίνεται με τα συνεχώς μέτρα που παίρνονται, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την εκπλήρωση της εντολής των δανειστών για εσωτερική υποτίμηση. Ναι, αυτό που έλεγαν

κοιμιά (και διπλωματικά) διάφοροι, ότι οι Έλληνες "ζουν πάνω από τις δυνατότητές τους". Ε, αυτό ακριβώς. Αυτό γίνεται με τις περικοπές στους μισθούς, στις συντάξεις, στα επιδόματα κλπ. Προς αυτή την κατεύθυνση κινείται και το ενιαίο μισθολόγιο. Να έχουμε απολαβές ανάλογες με το τι παράγουμε. Να μη ζουν δηλαδή οι Έλληνες με δανεικά, που έλεγε και ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης - ότι θα έφτανε μια ημέρα που θα ερχόμουν στα λόγια του Κ. Μητσοτάκη, ε, αυτό δεν το περιμένα ποτέ. Αλλά να που συνέβη...

Χείμαρος η λαϊκή οργή

Τις μαύρες αλήθειες δεν τις λείει κανείς από τους Έλληνες πολιτικούς. Ούτε η κυβέρνηση, ούτε η αξιωματική αντιπολίτευση. Τι καμώματα είναι αυτά; Πώς είναι δυνατόν να παίζουν με τέτοια θέματα; Να σου πω εγώ, αναγνώστη μου, γιατί: η μεν κυβέρνηση προσπαθεί να παραμείνει γαντζωμένη στην εξουσία, η δε αντιπολίτευση να την εκδιώξει και να πάρει τη θέση της. Το έργο το έχουμε ξαναδεί - μόνο τα πρόσωπα των πρωταγωνιστών και οι ρόλοι αλλάζουν, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας. Το θέμα μας είναι ότι βουλιάζουμε καθημερινά και πιο βαθιά και κανείς δεν φαίνεται ικανός να πάρει το παιχνίδι πάνω του και να παίζει μπάλα. Αλλά ας μη γελιούνται οι πρωταγωνιστές, ας μη διατηρούν την παραμικρή αυταπάτη: αν η Ελλάδα δεν τα καταφέρει τελικά και χρεοκοπήσει, η λαϊκή οργή θα τους συμπαρασύρει όλους. Χωρίς εξαίρεση...

Ανοιχτές οι εκλογές

Το θέμα των πρόωγων εκλογών είναι -και- σήμερα πιο ανοιχτό (ορθάνοιχτο για την ακρίβεια), από ποτέ!

Ο Γιώργος Παπανδρέου πιέζεται από τα μέσα (εσωτερικά εννοώ, μην παρεξηγηθώ κιόλας), οι περισσότεροι υπουργοί βλέπουν τις εκλογές ως λύτρωση από το καθημερινό μαρτύριο, οι συνεργάτες του, πλην ελαχίστων, είναι της άποψης "να τις κάνει, να τελειώνουμε" κι εκείνος σκέφτεται και περιμένει. Τι περιμένει; Να προκύψει κάτι - που πολλοί δεν το βλέπουν!

Με αυτό το "κάτι", λένε οι δικοί του, μπορεί να πάει σε εκλογές. Τι λέω εγώ; Ότι η 20η Νοεμβρίου, άντε η 27η είναι μια καλή ημερομηνία!

Θα κριθούν αυστηρά όλοι!

Τον τελευταίο καιρό, βλέπω πολλά και διάφορα, εννοώ φαινόμενα στον δημόσιο διάλογο (κάτι τύπους που το

παίζουν, όψιμα φυσικά, Ζορό και Ρομπέν των Δασών), έχω να επισημάνω και τούτο: η λαϊκή οργή, που θα συμπαρασύρει πρωταγωνιστές πολιτικούς και πολιτικές, δεν θα κάνει την παραμικρή εξαίρεση και με άλλες κατηγορίες δημοσιολόγων. Για παράδειγμα συνδικαλιστές, κάτι τάχα μου αναλυτές οικονομικών, καθηγητές, παράγοντες γενικών καθηκόντων και λοιπούς. Και φυσικά και αρκετούς από το συνάφι μου. Που έχουν και αυτοί συγκεκριμένες ευθύνες για το πώς φτάσαμε ως εδώ, άσχετο αν τώρα τους βλέπεις στα τηλεοπτικά παράθυρα να σκίζονται υπέρ των λαϊκών συμφερόντων. Και θα το πω και αυτό: έχω την αίσθηση ότι η ώρα της κρίσης πλησιάζει. Για όλους...

Έρχονται για να μείνουν

Θέμα ημερών είναι η εγκατάσταση στελεχών του μηχανισμού των διεθνών πιστωτών της Ελλάδος σε θέσεις-κλειδιά στο ελληνικό Υπουργείο Οικονομικών. Τα στελέχη αυτά δεν έρχονται για να φύγουν. Έρχονται για να μείνουν, για όσο χρονικό διάστημα η ελληνική οικονομία θα βρίσκεται υπό την επιτήρηση των διεθνών πιστωτών. Το γιατί είναι αυτονόητο. Δεν έχουν εμπιστοσύνη ούτε στον κρατικό μηχανισμό, ούτε στην κυβέρνηση. Πού θα ρίξουν το βάρος; Θα προσφέρουν τεχνογνωσία για την πάταξη της φοροδιαφυγής και θα προσπαθήσουν να οργανώσουν τον ελεγκτικό μηχανισμό.

Απορία;

Γιατί δεν το έκαναν νωρίτερα, μόνο περίμεναν πρώτα να ξεσπάσει η καταιγίδα των φόρων;

Απάντηση:

Δεν περίμεναν τόση ανικανότητα από την ελληνική κυβέρνηση.

Το επόμενο βήμα θα είναι η εγκατάσταση άλλων στελεχών σε άλλα υπουργεία, με τον ίδιο στόχο, δηλαδή την εκ του σύνεγγυς παρακολούθηση του έργου που επιτελείται και της εφαρμογής των συμφωνηθέντων με τους διεθνείς πιστωτές της Ελλάδος. Οι πιστωτές μέχρι σήμερα αμφισβητούν (και δεν το κρύβουν...) ότι δεν βλέπουν φως στην άκρη του τούνελ, σχετικά με την εκπλήρωση των υποσχέσεων.

Όχι άλλη συμπόνοια, βρείτε λύσεις...

Συχαίνομαι τους μελοδραματισμούς. Μου τη βαράνε αφόρητα τα δράματα και ό,τι συνεπάγονται: δάκρυα, θλίψη, απογοήτευση, άρνηση, αποστροφή, αναζήτηση, καταμερισμό, απόδοση ευθυνών. Και πρέπει να πω ότι δεν υπήρχε πιο βαρετό πράγμα τις προηγούμενες ημέρες να παρακολουθεί κανείς τις ομιλίες στην Ελληνική Βουλή, στη διάρκεια της συζήτησης για την ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου. Δεν ξέρω κι

εγώ πόσες φορές μας επισήμαναν τα κυβερνητικά στελέχη το πόσο δραματική είναι η κατάσταση. Κι άλλες πόσες τα στελέχη της αντιπολίτευσης, αρχηγοί και βουλευτές, που σημειώσαν την ανάγκη η χώρα να απαλλαγεί από την παρούσα κυβέρνηση, εξαιτίας της οποίας έχουμε φτάσει σ' αυτό το σημείο. Δεν ξέρω επίσης πόσες (δεκάδες, εκατοντάδες) φορές είδαμε πολιτικούς -στα τηλεοπτικά "παράθυρα" και στη Βουλή - να χύνουν δάκρυα για τους φτωχούς, τους ανέργους και τους συνταξιούχους, που πλήττονται από τα μέτρα σκληρής λιτότητας. Συγγνώμη, αλλά ως εδώ! Δεν θέλουμε άλλα δάκρυα, δεν θέλουμε άλλη συμπόνοια, δεν θέλουμε άλλο δραματικούς τόνους. Θέλουμε λύσεις!

